

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 84.784 van 20 januari 2000

A. 78.199/XIII-592

In zake : **de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid SCHMIT,**
Tielemansstraat 2
1020 Brussel,

tegen :

het Brussels Hoofdstedelijk Gewest,
vertegenwoordigd door zijn
Regering.

Tussenkomen partij :

de stad Brussel,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jean-Paul LAGASSE, advocaat,
A. Lacomblélaan 8/6
1030 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, XIIIe KAMER,

Gezien het op 9 april 1998 ingediende verzoekschrift, waarbij de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid SCHMIT de nietigverklaring vordert van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 5 februari 1998 tot nietigverklaring van de op 1 juli 1997 door het Brussels Instituut voor Milieubeheer, afgekort als BIM, afgegeven milieuvergunning klasse IB nr. 96/0422 voor de exploitatie van een opslagplaats voor schroot, Tielemansstraat 2 te Laken;

Gelet op arrest nr. 74.634 van 25 juni 1998 waarbij het door de stad Brussel ingediende verzoekschrift tot tussenkomst in het kort geding wordt ingewilligd en de tenuitvoerlegging van de voormelde handeling wordt geschorst;

Gelet op de kennisgeving van het arrest aan de partijen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend door de verwerende partij op 17 juli 1998;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend op 27 juli 1998 door de stad Brussel, partij die belang heeft bij het beslechten van de zaak;

Gelet op de beschikking van 29 september 1998 die ervan uitgaat dat het verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend door de stad Brussel noodzakelijk het verzoek tot tussenkomst in de bodemprocedure meebrengt en dit inwilligt;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van mevr. VOGEL, adjunct-auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 14 april 1999 waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 18 oktober 1999, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 25 november 1999;

Gehoord het verslag van de heer LEROY, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Ph. LEVERT, advocaat, die voor verzoekster verschijnt, van Mr. M. KESTEMONT-SOUMERYN, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt, en van Mr. J.-P. LAGASSE, advocaat, die voor de tussenkomende partij verschijnt;

Gehoord het andersluidend advies van mevr. VOGEL, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de feiten die dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep uiteengezet zijn in arrest nr. 74.634 van 25 juni 1998;

Overwegende dat verzoekster een eerste middel ontleent aan de schending van artikel 65 van de ordonnantie van 5 juni 1997 betreffende de milieuvergunningen, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en aan machtsoverschrijding; dat ze betoogt dat het omstreden besluit in de eerste plaats gemotiveerd zou zijn door het feit dat verzoekster de exploitatievoorwaarden zou hebben geschonden die verbonden zijn aan de milieuvergunning van 1 juli 1997, dat evenwel uit artikel 65 van de ordonnantie van 5 juni 1997 zou blijken dat alleen de overheid die de vergunning

afgeeft (in dit geval de BIM) een straf kon stellen op het niet in acht nemen van de exploitatievoorwaarden en dat de straf alleen de intrekking of de schorsing van de vergunning kon zijn, doch niet de vernietiging ervan; dat zij daaruit besluit dat de verwerende partij niet rechtmatig de milieuvergunning kon vernietigen wegens schending van de aan die vergunning verbonden exploitatievoorwaarden;

Overwegende dat de verwerende partij ten principale antwoordt dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is door de schending van de exploitatievoorwaarden die vervat zijn in de milieuvergunning van 1 juli 1997, maar uitsluitend door het ontbreken van een milieu-effectstudie; dat ze daaruit afleidt dat het middel niet ontvankelijk is; dat ze in eerste bijkomende orde staande houdt dat het middel onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, daar verzoeksters betoog erop neerkomt dat wanneer de exploitatievoorwaarden niet in acht worden genomen de verwerende partij de vergunning niet kan vernietigen, maar ze alleen kan schorsen of intrekken en de schorsing of de intrekking van de vergunning de stopzetting van de omstreden activiteit impliceren en hetzelfde gevolg hebben als de vernietiging ervan; dat ze in tweede bijkomende orde betoogt dat het middel niet gegrond is omdat ze in dit geval niet is opgetreden in het kader van artikel 65 van de ordonnantie van 5 juni 1997 (die betrekking heeft op het geval van een afgegeven vergunning die achteraf kan worden geschorst of ingetrokken wegens niet-naleving van de opgelegde voorwaarden door de houder ervan), maar in het kader van artikel 81 van deze ordonnantie en dat het middel ontleend aan schending van deze bepaling niet gegrond is, aangezien artikel 65 niet van toepassing is;

Overwegende dat de tussenkomende partij datzelfde argument aanvoert en voorts zegt dat het bestreden besluit, wat de uitdrukkelijke motivering betreft, eerst een reeks feiten opnoemt (waaronder het vaststellen van de schending van bepaalde voorschriften die zijn opgelegd bij de door het BIM afgegeven milieuvergunning), en voorts een motivering bevat ontleend aan de lacunes in de vergunningsaanvraag en aan schending van de vereisten inzake milieu-effectbeoordeling, zodat het deugdelijk is gemotiveerd;

Overwegende dat in de aanhef van het bestreden besluit de gevolgde procedure op omstandige wijze wordt beschreven, waarbij de motivering van de beslissingen van het BIM en van het milieucollege volledig worden geciteerd; dat de bij de gewestregering ingediende argumentatie erin wordt vermeld; dat in die aanhef, na deze beschrijvende uiteenzetting, de volgende passages vervat zijn die de motivering ervan vormen :

" 1. Inbreuk op de uitbatingsvoorwaarden

Tijdens dezelfde hoorzitting werd gevraagd of de uitbatingsvoorwaarden waren nageleefd.
De raadsman en de zaakvoerders van de BVBA SCHMIT antwoordden bevestigend;

Deze antwoorden worden om te beginnen weersproken door de foto's die de raadsman van de BVBA SCHMIT aan het Milieucollege heeft voorgelegd. Die tonen aan dat de schrootopslagplaatsen niet op een voldoende stevige en ondoorlaatbare betonnen ondergrond rusten, in tegenstelling met wat door artikel B.4.2. van de vergunning wordt bepaald;

De uitbater beschikt inderdaad wel over 6 maanden om aan deze voorwaarde te voldoen. Toch is op de foto's geen enkel begin van uitvoering van werkzaamheden te zien;

Bovendien blijkt uit het inspectieverslag van het bezoek door het B.I.M. op 13 december 1997 dat de vereiste uitbatingsvoorwaarden in het geheel niet worden gerespecteerd :

- in de voorbehandelingszone ligt geen ondoordringbare bodem; er wordt op de grond gewerkt (inbreuk op voorwaarde B.4.3.3.);
- ook het oppervlak waar het schroot wordt opgeslagen is niet van beton (inbreuk op voorwaarden B.4.4.2. en B.4.9.);
- de inspecteur heeft sporen gevonden die alleen kunnen worden verklaard indien materiaal werd verbrand (inbreuk op voorwaarden B.4.1. en B.4.13.);
- het terrein is aan de straatkant niet goed genoeg afgesloten om toegang door derden te voorkomen (inbreuk op voorwaarde B.4.15.);
- op verscheidene plaatsen was de bodem door olie, stookolie, ... verontreinigd (inbreuk op voorwaarden B.4.10 en B.10.2.);
- er is geen afvalregister (inbreuk op voorwaarden A.2. en het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 30 januari 1997 betreffende het afvalregister).

Als gevolg daarvan besloot het B.I.M. het volgende (brief van 18 december 1997) :

"... de uitbater blijkt de vigerende wetgeving en ook de voorwaarden uit de vergunning die in juli 1997 door het B.I.M. werd uitgereikt niet na te leven.

In deze zaak had het B.I.M. besloten om de hinderlijke activiteiten te beperken, er een bepaald aantal van te verbieden en strenge voorwaarden op te leggen voor het voortzetten van de activiteiten, en dit tegen het meerderheidsadvies van de overlegcommissie in.

Die hoop op een verbetering van de toestand blijkt duidelijk ijdel omdat bij de uitbater de wil ontbreekt.

Daarom is het B.I.M. van mening dat de vergunning van de BVBA SCHMIT, binnen een redelijke termijn, maar niet langer dan 1 jaar, beëindigd moet worden".

2. Tekortkomingen in de effectenstudie.

Overwegende dat de Regering als beroepsoverheid het beroep om andere redenen dan die van de verzoeker mag verwerpen of aanvaarden (...);

Er moet ambtshalve in het bijzonder op gewezen worden dat de vergunningsaanvraag onvolledig is : de

inlichtingen die voor het effectenverslag moeten worden overgemaakt ontbreken of zijn onvolledig;

Bijgevolg voldoet de bewering dat "onze firma nooit een probleem met de omwonenden heeft gehad" niet als evaluatie van de te voorziene effecten van de uitbating;

Zo kan ook de bewering dat "het laden en het lossen gebeurt al binnen in het bedrijf" niet worden beschouwd als een vergelijking met vervangingsoplossingen die redelijkerwijs in aanmerking komen en nog minder als een voldoende beoordeling van hun effecten;

Het effectenverslag is tot op die hoogte lacunair dat het gelijkstaat met een afwezigheid van een effectenstudie wat tot de onontvankelijkheidsverklaring wegens onvolledigheid van het aanvraagdossier had moeten leiden (...);

De overheid die zich over het beroep uitspreekt moet de uitgereikte vergunning annuleren wegens miskenning van de bepalingen inzake de effectenbeoordeling".

Overwegende dat in deze motivering twee soorten van overwegingen op gelijke voet geplaatst worden, waarvan de ene verband houden met de schending van de exploitatievoorwaarden en de andere met gebreken in de milieu-effectstudie; dat niets erop wijst dat in de opvatting van de auteurs van het besluit één van de motieven overbodig is en het andere doorslaggevend; dat bij gebrek aan enige andersluidende vermelding, dient te worden vermoed dat beide motieven beschouwd zijn als noodzakelijke ondersteuning van het dispositief;

Overwegende dat de verleende vergunning weliswaar kan worden geschorst of ingetrokken in geval van schending van de exploitatievoorwaarden, maar dat daaruit dan nog niet volgt dat verzoekster geen belang zou hebben bij het middel; dat besluiten tot schorsing of tot intrekking luidens artikel 65 van de ordonnantie immers een mogelijkheid is die het bestuur dat de vergunning afgeeft wordt geboden, en geen verplichting, en de Raad van State niet mag vooruitlopen op de wijze

waarop de overheid, in geval van een behoorlijk vastgestelde overtreding, van haar beoordelingsbevoegdheid gebruik zou maken; dat schorsingen en intrekkingen bovendien eerst mogen worden uitgesproken na afloop van de op tegenspraak gevoerde procedure die in hetzelfde artikel is vastgelegd; dat het middel ontvankelijk is;

Overwegende dat het afgeven van een exploitatievergunning een handeling is die in de toekomst uitwerking moet hebben; dat ertoe wordt besloten na inzage van het dossier dat is samengesteld door de aanvrager van de vergunning, overeenkomstig de artikelen 10 en 37 van de ordonnantie voor de instellingen van klasse I.B.; dat in die bepalingen wordt vermeld welke inlichtingen behoren te worden verstrekt voor de uitoefening van een activiteit die zich normalerwijze nog maar in het stadium van een ontwerp bevindt; dat geen enkele bepaling erin voorziet dat voor de hernieuwing van een vergunning rekening kan worden gehouden met de wijze waarop de exploitatie tevoren is geschied; dat, wil men tussen de voorwaarden waaronder een vergunning wordt afgegeven en die waaronder een vergunning wordt ingetrokken of geschorst geen verwarring teweegbrengen die nadelig zou zijn voor de rechtszekerheid, niet kan worden aanvaard dat overwegingen betreffende de wijze waarop een vorige vergunning is uitgevoerd in aanmerking worden genomen om een vergunning te weigeren; dat het middel gegrond is;

Overwegende dat verzoekster een middel, het derde van het verzoekschrift, ontleent aan schending van de artikelen 12 en 13 van de ordonnantie van 30 juli 1992 betreffende de milieuvergunning, van artikel 26 van de ordonnantie van 30 juli 1992 betreffende de voorafgaande effectenbeoordeling van bepaalde projecten in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en, voor zover dit nodig

is, van de artikelen 38 en 39 van de ordonnantie van 5 juni 1997 betreffende de milieuvergunningen; dat ze betoogt dat de verwerende partij de omstreden vernietiging van de milieuvergunning niet rechtens heeft kunnen motiveren op grond van de onvolledigheid van het effectenverslag, omdat de artikelen 12 en 13 van de ordonnantie van 30 juli 1992 betreffende de milieuvergunning bepalen dat indien het dossier onvolledig is, de gemeente of het BIM de aanvrager hierover inlicht en vermeldt welke documenten of inlichtingen ontbreken; dat ze, wat meer bepaald het milieu-effectenverslag betreft, erop wijst dat artikel 26 van de ordonnantie van 30 juli 1992 betreffende de voorafgaande effectenbeoordeling van bepaalde projecten in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest bepaalt dat "wanneer de bevoegde overheid oordeelt dat het effectenverslag aangevuld dient te worden, (...) ze deze beslissing (betekent) aan de aanvrager (...), met de vermelding van de ontbrekende stukken of inlichtingen"; dat naar haar mening de Brusselse Hoofdstedelijke Regering, als administratieve overheid waarbij het beroep wordt ingesteld, zich in de plaats had moeten stellen van de overheid in eerste aanleg en erop had moeten wijzen dat het effectenverslag onvolledig leek, veeleer dan de milieuvergunning om die reden te vernietigen;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat volgens artikel 23 van de ordonnantie van 30 juli 1992 betreffende de voorafgaande effectenbeoordeling, bij elke aanvraag om milieuvergunning voor het installeren van een inrichting van klasse IB een effectenverslag moet worden gevoegd, dat dezelfde bepaling de minimuminhoud vermeldt van dat effectenverslag, en dat in dit geval het document met als opschrift "effectenverslag" en de vermeldingen in kader XVII van het aanvraagformulier niet voldoen aan die vereisten; dat ze van oordeel is dat ze op grond van een

onvolledig effectenverslag de vergunning kon weigeren; dat ze in verband met de aangevoerde schending van de artikelen 12 en 13 van de ordonnantie van 30 juli 1992 betreffende de milieuvergunning voorts zegt dat wanneer de Regering uitspraak doet na beroep, de fase van het onderzoek van de aanvraag om milieuvergunning haar niet meer aangaat, maar dat ze, toen ze vaststelde dat het bij de aanvraag gevoegde effectenverslag niet aan de wettelijke vereisten voldeed, de aangevraagde vergunning kon weigeren zonder de verplichting, noch de bevoegdheid te hebben om zich in de plaats te stellen van de gemeente of van het BIM om het onderzoek van de aanvraag aan te vullen en een aanvullend effectenverslag te eisen; dat ze betoogt dat in het arrest van 25 juni 1998, waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het omstreden besluit is bevolen, is toegeven dat het effectenverslag niet aan de wettelijke vereisten voldeed, maar geen uitspraak is gedaan over de eventuele verplichting van de verwerende partij om dat verslag in de fase van het beroep te laten aanvullen, waarbij het middel geacht is ernstig te zijn omdat de verwerende partij verzoekster niet had verzocht haar standpunt uiteen te zetten omtrent de lacunes in het effectenverslag; dat ze van oordeel is dat zo'n redenering niet kon worden gevolgd : naar haar mening zou het, aangezien het effectenverslag onvolledig was, geenszins wenselijk geweest zijn verzoekster op dat punt te horen, aangezien dit verhoor geen enkele weerslag zou hebben kunnen gehad op de beslissing van de verwerende partij, daar de regering, uitspraak doende na beroep, verzoekster hoe dan ook niet had kunnen toestaan het genoemde verslag aan te vullen;

Overwegende dat de tussenkomenende partij erop wijst dat het arrest waarbij de schorsing wordt bevolen het derde middel als ernstig heeft aangemerkt, niet in zoverre het gegrond is op de schending van de bepalingen waarnaar verzoekster in het middel verwijst, maar om de

ambtshalve opgeworpen reden dat verzoekster, vóór het uitvaardigen van het bestreden besluit, niet was verzocht haar standpunt uiteen te zetten omtrent de vraag of het effectenverslag al dan niet volledig was; dat ze er tevens op wijst dat de bestreden handeling een daad van actief bestuur is, gesteld door een administratieve overheid die ingevolge een bij haar ingesteld beroep een aanvraag om milieuvergunning moest onderzoeken en dat geen enkele bepaling van de ordonnantie van 5 juni 1997, noch enig algemeen rechtsbeginsel de verwerende partij verplichtte de aanvrager van de vergunning te horen omtrent elk gegeven dat ze in aanmerking kon nemen tot staving van haar beslissing; dat ze erop wijst dat de rechtspraak van de Raad van State luidens welke het horen van een bestuursonderhorige in andere zaken dan tuchtzaken, alleen betrekking heeft op de gevallen waarin de beslissing van de administratieve overheid steunt op het persoonlijke gedrag van de betrokkene, maar dat in dit geval de bestreden handeling gegrond was op de onvolledigheid van het effectenverslag en de verwerende partij in geen enkele opzicht verplicht was tot voorafgaand verhoor; dat ze in bijkomende orde betoogt dat het middel niet ambtshalve kon worden opgeworpen, aangezien het geen betrekking heeft op de naleving van een bevoegdheidsregel, noch van een regel die te maken heeft met de wezenlijke belangen van de Staat of van de gemeenschap; dat ze eveneens in bijkomende orde aanvoert dat verzoekster geen belang heeft bij dat ambtshalve aangevoerde middel, daar het vaststaat dat het effectenverslag dat gevoegd was bij de aanvraag niet voldeed aan de wettelijke vereisten en dat het horen van verzoekster noch die objectieve vaststelling, noch het gevolg ervan in rechte, had kunnen wijzigen;

Overwegende dat artikel 39, § 1, eerste en tweede lid, en § 3, eerste lid, van de ordonnantie van 5 juni 1997 het volgende bepaalt :

" Art. 39. Ontvangbewijs.

§ 1. Wanneer het dossier volledig is, stuurt het Instituut binnen twintig dagen na ontvangst van het aanvraagdossier bij ter post aangetekende brief een ontvangbewijs aan de aanvrager.

Wanneer het dossier onvolledig is, brengt het Instituut binnen twintig dagen na ontvangst van het dossier de aanvrager hiervan op de hoogte en vermeldt het welke stukken en inlichtingen ontbreken.

(...)

§ 3. Wanneer het Instituut oordeelt dat het effectenverslag moet worden vervolledigd, geeft het van deze beslissing kennis aan de aanvrager binnen de in § 2 bedoelde termijnen en vermeldt het de ontbrekende stukken of inlichtingen";

dat paragraaf 1, eerste en derde lid, van artikel 81 van dezelfde ordonnantie als volgt luidt :

" Art. 81. Beroep bij de Regering.

§ 1. Ieder die doet blijken van een belang kan bij de Regering een beroep instellen tegen een beslissing van het Milieucollege of, met toepassing van artikel 80, § 3, tegen de bevestiging van de bestreden beslissing, al is zij stilzwijgend genomen, van de bevoegde overheid.

(...)

De Regering of de persoon die zij hiertoe machtigt, hoort, op hun aanvraag, de verzoeker of zijn raadsman, en het Milieucollege, of zijn gemachtigde. Wanneer een partij vraagt om te worden gehoord, worden ook de andere partijen betrokken bij het beroep opgeroepen";

Overwegende dat de ordonnantie van 5 juni 1997, in tegenstelling tot de ordonnantie van 30 juli 1992, waarvan artikel 26 "elke bevoegde overheid" belast met het afgeven van vergunningen, in de mogelijkheid stelde een dossier dat ze onvolledig achtte te laten aanvullen, uitsluitend het BIM ermee belast erop toe te zien dat het dossier volledig is; dat de aanvraag in het onderhavige geval op 19 september 1996, toen de ordonnantie van 30 juli 1992 nog gelding had, is

ingediend bij het gemeentebestuur van Brussel, dat een ontvangstbewijs heeft afgegeven waarin vermeld werd dat het BIM binnen 30 dagen kon eisen dat het dossier werd aangevuld en dat het BIM op 10 oktober - dit is binnen de toegemeten termijn -, heeft meegedeeld dat de procedure werd voortgezet, zonder enig aanvullend document te vragen; dat de regering zich op 5 februari 1998 heeft uitgesproken bij een beslissing waarop de nieuwe ordonnantie van toepassing is;

Overwegende dat niettegenstaande het ontbreken, in de nieuwe ordonnantie, van een bepaling die de regering de mogelijkheid biedt te vragen dat een dossier wordt aangevuld, de regering niettemin kan eisen dat de leemten die te maken hebben met formaliteiten die zijn opgelegd om de effecten van een project op het milieu te evalueren, worden aangevuld om zoals artikel 8 van richtlijn 85/337/EEG van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, gewijzigd bij richtlijn 97/11/EG van 3 maart 1997, voorschrijft, de inlichtingen die met toepassing van de artikelen 5 tot 7 van dezelfde richtlijn moeten worden ingewonnen, in aanmerking te kunnen nemen; dat artikel 81 van de ordonnantie het horen van de aanvrager van de vergunning en van de andere partijen regelt; dat dit verhoor tot doel heeft de betrokkenen de mogelijkheid te bieden hun standpunt te laten kennen en indien nodig, de informatie van de Regering aan te vullen; dat de minister, in verband met het laatstgenoemde punt, tijdens de hoorzitting van 14 januari 1998 uitdrukkelijk heeft gezegd dat het de partijen vrij zou staan de Regering binnen tien dagen aanvullende informatie te verstrekken; dat hij eveneens bepaalde vragen heeft gesteld aan verzoekster; dat uit hetzelfde stuk blijkt dat verzoekster op geen enkel tijdstip is verzocht om nadere uitleg te verstrekken omtrent de punten waarop het effectenverslag betrekking

heeft of waarop het betrekking had moeten hebben; dat geen van de handelingen van de bestuursrechtelijke procedure de ontoereikendheid van het effectenverslag aan de kaak heeft gesteld, daar deze voor het eerst in de bestreden handeling wordt vermeld; dat daarbij komt dat hoewel de lacunes in het effectenverslag gewoon al bij het lezen ervan kunnen worden vastgesteld, noch de verwerende partij, noch de tussenkommende partij vermelden welke de concrete gegevens zijn waaromtrent zij, wegens die lacunes, niet bij machte zouden zijn geweest een juist oordeel te vellen omtrent de impact van de geplande exploitatie, inzonderheid omdat ze behoorlijk waren ingelicht over de klachten waartoe de aan de gang zijnde exploitatie aanleiding gaf, welke exploitatie geen geavanceerde technologie vereist waarvan de voornaamste effecten op het milieu alleen door specialisten zouden kunnen worden beoordeeld; dat het middel, zoals het in het verzoekschrift is geformuleerd, in zoverre het tegen de verwerende partij inbrengt uit de lacunes in het effectenverslag de conclusie te hebben getrokken dat de door het milieucollege afgegeven vergunning nietig was en dat de aangevraagde vergunning diende te worden geweigerd zonder verzoekster te vragen de ontbrekende inlichtingen te bezorgen, gegrond is;

Overwegende dat er geen aanleiding is om het tweede middel van het verzoekschrift te onderzoeken dat, gesteld dat het gegrond is, geen ruimere nietigverklaring kan meebrengen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 5 februari 1998 tot nietigverklaring van de op 1 juni 1997 door het Brussels Instituut voor Milieubeheer afgegeven milieuvergunning klasse IB nr. 96/0422 voor de exploitatie van een opslagplaats voor schroot, Tielemansstraat 2 te Laken.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 19.000 frank, komen ten laste van de verwerende partij ten belope van 14.000 frank en ten laste van de tussenkomende partij ten belope van 5.000 frank.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de XIIIe kamer, op twintig januari tweeduizend door :

de HH. HANOTIAU, kamervoorzitter,
LEROY, staatsraad,
Mevr. GEHLEN, staatsraad,
Mevr. MALCORPS, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS.

M. HANOTIAU.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.